

Ordføreren: Kun et Par korte Bemærkninger skal jeg tillade mig til det Foredrag, vi nys hørte. Det ærebe Medlem forstaaer altid at see de Argumenter, man fremkommer med, fra en saadan Side, at de kunde tage sig gunstigt ud fra det Standpunkt, han indtager. Saaledes med „Faa“ og „Mange“. Der er ingen Modsigelse i saa Henseende mellem den ærebe Formand (E. B. Nyholm) og mig. „Faa“ og „Mange“ kan man sige om det samme Tal. Hundrede ere Faa af 100,000 og man vil ogsaa kalde Hundrede Faa af en Hær paa 40,000 Mand; men det kan gjerne kaldes Mange af 1000. Man tager altsaa Mange ud blandt 1000 Præster, naar man lader 200 af dem gaae i Krig; men man formindsker ikke Hæren med Mange, naar man lader 200 Præster være frie. Det ærebe Medlem sagde, at jeg vilde, at Alle, der havde et daarligt Syn, skulde udslættes af Kullen, men det har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at en Deel paa Grund af mindre god Legemsbestaendighed, maa tjene som Militairbeidere, og at en stor Deel Præster vilde komme i dette Tilfælde og ikke ved denne Tjeneste kunde udrette Stort for Fædrelandets Forsvar; men jeg har aldrig sagt, at Præsterne skulde see daarligere end Juristerne eller Medicinerne. Det forekommer mig i det Hele, at Hovedargumentet i, hvad det ærebe Medlem sagde, var, at man kunde tænke sig, at theologiske Candidater vilde kunne misbruge Ordinationen til, før de havde faaet fast Embede, at slippe bort fra Børnepligten, og om saadanne Misbrug fandt Sted, vilde ogsaa jeg finde det meget uheldigt; men det kan jo forhindres ved i Lovens istedetfor „Geistlige“ at sætte „fast ansatte Geistlige“. Det vilde være et Endringsforslag, hvorpaa man kunde vente, at Rigsdagen vilde gaae ind. Det vilde passe til os, det vilde ikke være at gjøre et stort Spring, det vilde ikke være neuropæisf at vedtage, det kunde man haabe at sætte igjennem. Jeg maa iøvrigt sige — det falder mig ind ved at see det ærebe Medlem for Viborg Amts A^{de} Valg-

freds (Rjær), der hele Tiden har talt, som om det var os, der sige, at de Geistlige ikke skulde ind i Hæren, som om det var os, der ville komme med noget Ngt — jeg maa bemærke, siger jeg, at det har jo været saaledes fra fjerne Tider af, og er saaledes i dette Dieblit ifølge Hærloven, thi den knytter sig til den bestaaende Børnepligtslov af 2den Marts 1861, og det Samme gjaldt efter Børnepligtsloven af 1849, og det har været gammel Skik her i Landet lige fra Biskop Absalons Tid (Munterhed), ja, det undrer mig iøvrigt, at ikke denne brave Biskop allerede ved denne Leilighed er bragt med ind paa Thingets Bord — men han kommer der nok. Det ærebe Medlem sagde tillige, at det ikke var fornuftige Individider, der havde tilladt sig at holde paa den Bestemmelse, der er foreslaaet af H^o. Maj. Kongens Ministerium. Jeg finder ikke, at det er meget passende at tale saaledes om dem af Thingets Medlemmer, der i visse Retninger slutte sig til, hvad der her indbringes af Regeringen, at man siger, at det er ufornuftigt . . .

Formanden: Jeg troer dog ikke, at det ærebe Medlem gjengiver Udtalelserne aldeles correct.

Ordføreren: Jo, jeg gjengiver det meget correct; der blev antydet, at det ikke var fornuftigt. Jeg skal iøvrigt gjerne forlade det ærebe Medlem, der i denne Sag er saa overordentlig krigerisf. Det ærebe Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen) kom tilbage til, hvad der er ytret før, at man skulde vise sin Tro af sin Gjerning, men jeg gjentager, at der vil i Fremtiden ikke være nogen Præst, der ikke, inden han kom i Embede, har staaet i Hæren, og der er neppe Nogen i dette Thing, der ikke vil vide, at Enkelte, der nu ere Præster, tidligere have vliift sig som udmærket dygtige baade Mænd og Befalingsmænd i forrige Krig. Naar disse nu maatte sige til Ungdommen: I skulde